

РЕШЕНИЕ

№ 738

гр. София, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Иванова

Членове: Ивета М. Антонова
РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Въззивно гражданско дело № 20221100509152 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258- чл. 273 ГПК.

С решение № 20034374/ 09.05.2022г., постановено по гр. дело № 50272/ 2020г. по описа на Софийския районен съд, 63 състав, е признато за установено по отношение на Н. Ю. Т. съществуването на вземането на “Топлофикация Перник” ЕАД за сумата 272,42 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. Перник, ул. “****”, за периода 01.04.2017г.- 30.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 06.12.2018г., до окончателното плащане на сумата, сумата 17,03 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 08.06.2017г.- 20.11.2018г., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.01.2019г. по ч.гр.д. № 259 по описа за 2019г. на СРС, 63 състав.

Със същото решение са отхвърлени предявените иски за установяване вземането на ищеца за цена на топлинна енергия над сумата 272,42 лева до сумата 399,81 лева и за обезщетение за забава над сумата 17,03 лева до сумата 34,99 лева, като неоснователни.

Срещу решението, в частта, в която са уважени предявените установителни иски, е подадена въззивна жалба от Н. Ю. Т.. В жалбата е изразено несъгласие с извода на първоинстанционния съд, че въззивницата е носител на правото на собственост върху имота. Посоченото възражение е аргументирано с доводи, че ищецът не е посочил доказателства, удостоверяващи посоченият факт, а посоченото в хода на съдебното дирене такова-

нотариален акт, е представен след преклузивния срок и е приет в нарушение на процесуалния закон. На следващо място, в жалбата са релевирано доводи за допуснати нарушения във връзка с назначаването и изслушването на съдебно-техническата експертиза. В тази връзка са развити съображения, че вещото лице е изготвило заключението си въз основа на документи, които не са приобщени към доказателствения материал. Сочи, че съдът не е съобразил констатацията на вещото лице, че проверката на топломера е направена девет месеца след изтичане на двугодишния срок.

В обобщение, жалбоподателят счита, че първоинстанционното решение, в обжалваната част, е постановено при допуснати нарушения на процесуалния закон и навежда искане за неговата отмяна и постановяване на друго, с което предявеният иск за установяване на вземането за цена на топлинна енергия да бъде отхвърлен.

В срока и реда по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна "Топлофикация Перник" АД, в който се изразява становище за неоснователност на жалбата.

Софийски градски съд, като взе предвид становищата и доводите на страните и обсъди доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Ищецът „Топлофикация Перник“ ЕАД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Н. Ю. Т. за сумата 399,81 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в имот, намиращ се в гр. Перник, ул. „****“, за периода 01.04.2017г.- 30.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 06.12.2018г., до окончателното плащане на сумата, сумата 34,99 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 08.06.2017г.- 20.11.2018г., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.01.2019г., издадена по ч.гр.д. № 259 по описа за 2020г. на Софийския районен съд, 63 състав. След връчване на заповедта за изпълнение по реда на чл. 47 ГПК и удостоверяване от връчителя, че ответникът не пребивава на адреса, са предявени установителни иски за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответницата топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че същата е изпаднали в забава. Моли съда да установи вземанията така, както са предявени в заповедното производство.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответницата, в който се изразява становище за неоснователност на исковете. В отговора са наведени доводи за оспорване на качеството потребител на топлинна енергия и количеството на доставената

енергия в имота за процесния период. Релевира възражение за погасителна давност.

От представения н.а. № 78 от 31.03.2020г., т. I, рег. № 1928, дело № 59/ 2020г. се установява, че ответницата и Й.В.Т. са се разпоредили с притежавания от нея недвижим имот, като са продали същия.

От заключението на съдебно-техническата експертиза се установява, че в процесния имот има един радиатор с ИРРО и една щранг-лира без ИРРО. Топлата вода се отчита чрез един водомер, като през процесния период не е начислена топлинна енергия за БГВ. Съгласно заключението, през процесния период в имота е доставена топлинна енергия на стойност 272,42 лева.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирано лице и срещу подлежащ на въззивен инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената проверка по реда на чл. 269, пр. 1 ГПК, настоящият съдебен състав установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Ето защо, съдът дължи произнасяне по съществото на правния спор в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен, съгласно нормата на чл. 269, пр. 2 ГПК.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД вр. с чл. 153 ЗЕ и чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Първият спорен въпрос, за разрешаването на който спорът е пренесен пред въззивната инстанция, е притежава ли въззивницата-ответник качеството потребител на топлинна енергия.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице-ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Конкретиката на случая сочи, че на 31.03.2020г. (след процесния период) ответницата се е разпоредила с притежаваното от нея право на собственост върху процесния имот, за което е съставен н.а. № 78 от 31.03.2020г., т. I, рег. № 1928, дело № 59/ 2020г. При подписване на нотариален акт, оформящ правна сделка, нотариусът извършва нотариално удостоверяване на правото на собственост, съгласно чл. 586, ал. 1 ГПК. Удостоверителната функция на нотариуса по сделката е да установи, дали прехвърлителят (ответницата в първоинстанционното производство) е собственик на прехвърленото. Изложеното обуславя извод, че въззивницата-ответница в първоинстанционното производство, е носител на правото на собственост върху имота за процесния период. По делото няма твърдения, нито са събрани доказателства, същата да са се разпоредили с правото на собственост с имота в по-ранен момент от датата на разпореждането-31.03.2020г. Следователно, тя се явява

клиент на топлинна енергия за битови нужди в имота през процесния период.

Във връзка с доводите във въззивната жалба, касаещи допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд при събиране на писменото доказателство, удостоверяващо правото на собственост на въззивницата върху имота, следва да се посочи следното:

Конкретиката на случая сочи, че ищецът е направил искане за събиране на посоченото писмено доказателство с изявление, обективизирано в молба, вх. № 25026106/ 28.03.2022г. От удостоверяването върху същата се установява, че същата е изпратена по пощата на 21.03.2022г. Първото съдебно заседание е проведено на 22.03.2022г.

В действащия ГПК са уредени процесуални преклузии с оглед своевременното упражняване на процесуалните права и бързо развитие на гражданския процес. Законодателят е предвидил, че принципно първото по делото заседание е основното заседание, в което трябва да се изчерпят всички фактически твърдения по спорните факти, както и да се наведат всички доказателствени искания. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 ГПК тази преклузия настъпва именно в първото заседание по делото- това заседание представлява крайният срок, в който всяка от страните трябва да изчерпи и допълни твърденията си, които обосновават нейните искания и възражения. Това е момента, в който, след изясняване на спорните факти, съдът прави доклад на делото. След изготвяне доклада по делото, включително и след изясняване на спорните факти по делото по силата на чл. 146, ал. 3, изр. 1 ГПК страните имат право да изложат становището си във връзка с дадените указания и доклада по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия. Следователно, след доклада по делото страните могат да направят съответните доказателствени искания и ако не сторят това, процесуалната възможност да сочат съществуващи и известни факти, както и доказателствени средства за тяхното установяване се преклудира- арг. чл. 146, ал. 3, изр. 2 ГПК.

В случая искането за събиране на писменото доказателство е направено преди първото съдебно заседание, поради което първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че същото е допустимо, респ. че ответницата е носител на правото на собственост върху имота, поради което и възраженията в тази насока във въззивната жалба са неоснователни.

Количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия топломер, който според отговора на метрологичните изисквания и е годно средство за търговско измерване. От заключението на приетата съдебно- техническа експертиза се установява, че в конкретния случай дяловото разпределение е извършено правилно и съобразно нормативните изисквания, като начислените на ответника суми съответстват на действително дължимите, като този извод е направен не само на база едностранно съставени от ищеца частни документи, но и въз основа на документите за главен отчет на уредите за дялово разпределение и свидетелства за проверка на средство за търговско измерване, които са били предмет на изследване на вещото лице по съдебно- техническата експертиза. Следва да се посочи, че изготвените от фирмата за дялово разпределение изравнителни сметки за потребената топлинна енергия в процесния имот не са оспорени от ответницата. В същите са

посочени резултати от изравняването за исковия период.

Неоснователни са и доводите за допуснато нарушение на процесуални норми от първоинстанционния съд с кредитирането на заключение по експертиза, за изготвянето на която са използвани материали, които не са приобщени към доказателствения материал. Вещи лица се назначават за отговор на въпроси, за които се изискват специални знания. За да бъде отговорено на поставените от съда задачи вещото лице може да изследва и материали извън кориците на делото, като посочи в заключението си изследваните данни за изготвянето му и носи наказателна отговорност за даване на невярно заключение, базирано на липсващи документи, респективно недаващо правдива информация. Вещото лице е посочило, че е използвало както документите по делото, така и документи, предоставени от третото лице- помагач и от топлофикационния район. В съдебната практика на ВКС трайно се застъпва становището, че изготвянето на експертиза върху непредставени по делото документи, до които само една от страните има достъп, не съставлява нарушение на процесуалните правила, което да нарушава правото на защита на насрещната страна, доколкото в закона няма изискване материалите, които се предоставят на вещото лице съгласно чл. 197, ал. 1 ГПК, да бъдат представени по делото. Необходимостта от назначаване на експертиза може да се наложи, за да се проверят материали, които вещото лице да проучи и изследва на друго място, като извършването на такава проверка при страната, в която се намират тези материали, не води до нарушаване правото на другата страна за участие в процеса (в този смисъл определение № 333/21.05.2013г. по гр. д. № 833/2012г. по описа на ВКС, II т.о., ТК, определение № 273 от 9.07.2013г. на ВКС по гр.д. № 2912/2013г., II т.о., ГК, определение № 226 от 13.03.2013г. на ВКС по т.д. № 387/2012г., I т.о., ТК)

По оплакванията, свързани с метрологичната проверка на топломера, съдът приема, че предмет на установяване в настоящото производство е цената на доставената топлинна енергия, доставката на която се установява от експертното заключение по СТЕ. Предпоставка за уважаване на исквете е фактическата доставка на топлинна енергия в съответното количество и качество, което е установено по делото. Обстоятелството, че проверката на общия топломер е извършена девет месеца след изтичане на двугодишния срок не влияе върху законосъобразното отчитане на количеството топлинна енергия, тъй като заключението е, че топломерът съответства на одобрения тип (след като в по-късен период е установена изправността на топломера, то се предполага, че същият е бил изправен и през предходния период). В този смисъл наведените от жалбоподателя възражения, касаещи количеството топлинна енергия, са неоснователни.

При така установените обстоятелства настоящата съдебна инстанция приема, че при постановяване на обжалваното решение СРС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, довело до неговия неправилен краен правен извод.

При това положение, правилно първоинстанционният съд е приел, че въззивницата-ответница се явява клиент на топлинна енергия, както и, че през процесния период въззиваемият- ищец е доставил топлинна енергия на стойност 272,42 лева.

Първоинстанционният съд е достигнал до същия извод, което обуславя извод за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на обжалваното решение.

Относно разноските:

Съгласно разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по т.д. № 6/ 2012г. на ОСГТК на ВКС, т. 7, “особеният представител на ответника по чл. 47, ал. 6 ГПК не дължи държавна такса, тъй като същата се дължи от страната”. Посочено е, че особеният представител, макар и назначен с акт на съда по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК, не упражнява свои процесуални права, а тези на страната, която представлява. Следователно не особеният представител е задължен за заплащането на такси и разноски, а представляваната от него страна, която не е освободена от заплащането им. Дължимата държавна такса по жалбата и разноските следва да се присъдят от съда с решението по спора и да се възложат на съответната страна, съобразно изхода на делото. Предвид изложеното, въззивницата следва да бъде осъдена да плати по сметка на Софийския градски съд държавна такса в размер на 25 лева.

Съобразно изхода на делото в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за депозит за възнаграждение на особен предствител и юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20034374/ 09.05.2022г., постановено по гр. дело № 50272/ 2020г. по описа на Софийския районен съд, 63 състав, в частта, в която е признато за установено по отношение на Н. Ю. Т., с ЕГН ***** съществуването на вземането на “Топлофикация Перник” ЕАД, с ЕИК 113012360 за сумата 272,42 лева (двеста седемдесет и два лева 42 ст.), представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. Перник, ул. “****”, за периода 01.04.2017г.- 30.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 06.12.2018г., до окончателното плащане на сумата, сумата 17,03 лева (седемнадесет лева 03 ст.), представляваща обезщетение за забава за периода 08.06.2017г.- 20.11.2018г., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.01.2019г. по ч.гр.д. № 259 по описа за 2019г. на СРС, 63 състав.

В частта, в която са отхвърлени предявените иски за установяване вземането на “Топлофикация Перник” ЕАД за цена на топлинна енергия над сумата 272,42 лева до сумата 399,81 лева и за обезщетение за забава над сумата 17,03 лева до сумата 34,99 лева, е влязло в сила, като необжалвано.

ОСЪЖДА Н. Ю. Т., с ЕГН ***** да плати на “Топлофикация Перник” ЕАД, с ЕИК 113012360 сумата 400 лева, представляваща направени пред настоящата инстанция

разноски за възнаграждение за особен представител и сумата 100 лева- юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Н. Ю. Т., с ЕГН ***** да плати по сметка на Софийския градски съд сумата 25 лева (двадесет и пет лева), представляваща държавна такса.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____